

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 9 năm 2011

Số 47

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao tu lại còn dục ?
- 2) Cuộc sống liên hệ với những gì mà khó sống vậy ?
- 3) Tiến về cõi nào ?
- 4) Tại sao sống không rời ?
- 5) Làm sao quy nguyên một mối được ?
- 6) Người sống cô đơn có thể tu thiền được không ?
- 7) Bé sắp được bạn đạo Melbourne đưa đi du ngoạn, Bé nghĩ sao về việc này ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 15 tháng 2 năm 1993 1) Hỏi : Tại sao tu lại còn dục ? Đáp : Thừa, người tu phải dốc lòng tu học tiến hóa thực thi đúng pháp, thiền nhiều ý lực càng ngày càng mạnh trong hành trình tiến hóa của tâm linh, thì lãnh vực từ bi càng ngày càng mở rộng, hướng về gốc gác đại từ bi, dùng pháp luân thường chuyển hóa giải, bằng hơi thở triền miên khai thông thuần dương, thì dục giới âm khí phải tan biến mất, tâm mới định, huệ mới khai, sẽ không còn lưu luyến ở giới trước nữa, trí sáng tâm yên. Kệ: Khai minh tâm thức trí bình yên Phẳng lặng tâm giao chẳng có phiền Thanh nhẹ tình đời không chuyển động Thương yêu tha thứ chẳng gieo phiền.	Ngày 16 tháng 2 năm 1993 2) Hỏi : Cuộc sống liên hệ với những gì mà khó sống vậy ? Đáp : Thừa, cuộc sống liên hệ với Trời và Đất. Nhưng loài người thường quên sự liên hệ giữa Trời Đất và Người, nhiều khi tịch mịch và đau khổ, cũng không biết được do đâu xảy ra, chỉ biết than khổ mà thôi, chứ làm người không khổ, nếu biết rõ sự liên hệ giữa Trời Đất và Người. Sự hiện hữu của con người trên mặt đất cũng do Trời định. Còn biết được Phật, lại có một lối thoát rõ rệt. Chỉ có tu thì mới đạt được, hành đúng pháp thì chỉ có tiến không có lùi.
Ngày 16 tháng 2 năm 1993 3) Hỏi : Tiến về cõi nào ? Đáp : Thừa, tiến về nơi thanh tịnh của nội tâm mà tự giác, thì mới có cơ hội thoát khỏi nghiệp tâm. Kệ: Sống vui trong cảnh thanh Phật Trời Tiến hóa an vui khắp mọi nơi Thanh tịnh vững bền tâm đạt thức Thanh thanh diệu diệu sống không rời.	Ngày 17 tháng 2 năm 1993 4) Hỏi : Tại sao sống không rời ? Đáp : Thừa, lúc nào cũng nhớ Trời nhớ Phật, cuộc sống lúc nào cũng thanh nhẹ cả, không còn bận rộn trong thương ghét nữa, tiến thẳng vào đại bi mà sống, không cần giận lý này lẽ nọ nữa. Kệ: Sống sao cũng cảm sống xong vừa Chẳng còn bận rộn chẳng thấy thừa Quang chiếu từ quang trong sắp xếp An vui thanh nhẹ sống dư thừa.
Ngày 18 tháng 2 năm 1993 5) Hỏi : Làm sao quy nguyên một mối được ? Đáp : Thừa, phải tu thiền tự thanh lọc tâm thân, nhẹ hòa nhẹ thì mới có thể quy nguyên ánh sáng từ bi, hội nhập một mối thanh nhẹ và sáng suốt. Kệ: Quy nguyên một mối triển khai vòng Tâm đạo khai thông tự chuyển tông Quy hội tâm lành duyên đạt đạo Tự mình thông suốt trí thông dong.	Ngày 19 tháng 2 năm 1993 6) Hỏi : Người sống cô đơn có thể tu thiền được không ? Đáp : Thừa, người sống cô đơn, ít bận bịu ngoại cảnh có thể tu thiền để tìm lại nội cảnh của chính mình, tu tinh tấn lại sẽ khám phá được hồn và vía thì sẽ không bao giờ bị cô đơn. Kệ: Tu tâm khai triển tự quy hườn Khai triển bình tâm chẳng thiết hơn Quy hội tâm linh hồn tự giác Chẳng còn mê loạn ý không sờn.

Ngày 20 tháng 2 năm 1993

7) Hỏi : Bé sắp được bạn đạo Melbourne đưa đi du ngoạn, Bé nghĩ sao về việc này ?

Đáp : Thưa, Bé rất cảm ơn thành tình quý mến của các bạn đạo, sắp đưa Bé đi du ngoạn, Bé xét thấy lúc nào cũng vậy thôi, vẫn nằm trong định luật sanh, trụ, hoại, diệt và hồi sinh. Tâm linh và vật thể cũng tiến hóa đều đặn như nhau, quy luật hóa hóa sanh sanh, sanh sanh hóa hóa, không ngừng nghỉ, bắt buộc khôi phục nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên của mọi cảnh vật. Nguyên lý của nó là vô sanh và bất diệt, nguyên khí trợ duyên cho mọi nơi mọi giới tiến hóa theo định luật mà thôi. Chỉ có tu thiền tự khôi phục lại nguyên khí tự nhiên và hồn nhiên thì sẽ rõ đạo hơn.

Kệ:

An vui chẳng có tiếc buồn hờn
Thế cảnh quy nguyên rõ biết ơn
Nguyên lý tràn đầy tâm quý đạo
Quân bình giải tiền trí quy hườn.

Chơn Tâm Xuất Phát (tiếp theo)

...
Tiến cho kỳ được chơn tình
Minh đường chơn pháp tâm linh hiếu hòa

Minh tiến cho kỳ được chơn tình, mình trở về cái chơn ngã để hiểu cái thấp cũng như cái cao mà cái cao cũng như cái thấp đều có sự đẹp đẽ.

“*Minh đường chơn pháp tâm linh hiếu hòa*”: Minh thấy cái đường chơn pháp thì cái tâm linh mình thích thú và hòa giải để tiến luôn luôn.

Hành trình cực nhọc đường xa
Tự hòa tự tiến dung hòa nơi nơi

Cái hành trình cực nhọc thấy con đường nó thấy xa lắm nhưng mà ta hòa ta tiến thì dung hòa nơi nơi. Khi mà chúng ta tự hòa tự tiến thì chúng ta đi trong đường lối bí trí dũng rất rõ ràng.

Thuyết minh chơn lý Phật Trời
Tự rời tham hận hưởng đời an khương

Chúng ta mở ra những câu nói của sự ảnh hưởng của Trời đất và cái chơn lý không thay đổi, không dư không thiếu của Trời Phật đã đi trước chúng ta và đang chuyển hóa cho chúng ta. Chúng ta hiểu rõ rồi chúng ta tự rời tham hận. Khi chúng ta tu rồi tất cả đều là chúng ta hiểu được chính ta là siêu nhiên thì tất cả chúng ta phải trở về siêu nhiên để Trời đất sắp đặt. Bởi vì hơi thở các bạn các bạn đâu có tạo được mà không phải siêu nhiên của căn khôn vũ trụ tạo cho bạn hưởng ở đây rồi bạn phải trở về nguồn cội của các bạn thì bạn hiểu được đó rồi, đó là chơn lý.

“*Tự rời tham hận hưởng đời an khương*”: Không có nung nấu cái gì ở trong nội tâm mà giận hờn nữa thì lúc đó các bạn thiền trong sự yên tĩnh, mà thiền trong cái hào quang hòa đồng càng ngày càng lớn rộng, nơi nơi đều có bạn, nơi nơi bạn nắm được tình thương, không có sự gút mắc nữa.

Hồn thời tiên giải vô lường
Trí thời sáng suốt tiến đường hư vô

Cái hồn của bạn tiên giải vô lường là vô cùng tận luôn luôn tu mãi, tu mãi thích thú. Nếu mà nó hữu hạn các bạn đâu có thích thú. Nó là vô cùng tận các bạn mới thích thú.

“*Trí thời sáng suốt tiến đường hư vô*”: Cái trí bạn càng ngày càng moi móc tìm cái sự trong không mà có, tìm cái huyền vi của Trời đất, tìm sự cao siêu của căn khôn vũ trụ. Rồi tìm tất cả những cái gì ở trong định luật hóa hóa sanh sanh chủ căn của vạn vật và vạn linh thì lúc đó các bạn ở trong thiền miên thiền giác thì các bạn đâu có sự đau khổ và đâu có sự lo âu. Các bạn thấy không? Các bạn đi tới bầu trời thế giới nào đi nữa thì các bạn cũng có cái quan trọng nhất là làm cho phần hồn các bạn được ổn định. Đó, các bạn có tiền có của mà hồn vía các bạn không có ổn định. Tâm tư của các bạn thiếu sáng suốt là tại sao? Tại vì các bạn chỉ hướng ngoại và bị cái sóng gió bên ngoài nó đập trên đầu bạn không có lối thoát đó thôi.

Cho nên, chúng ta tu ở đây rồi chúng ta thấy cần phải tiến, cần phải đi, cần phải hành và cần phải trở về với nguồn cội đời đời của chúng ta thì chúng ta thấy có phận sự tu hành. Tu để tiến và chúng ta thấy có nhiệm vụ sáng suốt để đóng góp cho nhân quần cũng như căn khôn vũ trụ thì các bạn hằng ngày, hằng giờ các bạn thiền trong nhiệm vụ, trong nhiệm vụ thiêng liêng của Trời Phật, trong nhiệm vụ thiêng liêng cao cả, chớ các bạn không có làm cái chuyện eo hẹp. Mà làm sao khi mà các bạn ngồi thiền để nghĩ rồi on trên hộ độ cho tôi sống lâu, on trên hộ độ cho tôi thành công hay là gì đó. Cái sự ước muốn của bạn là không được. Khi mà các bạn ngồi đó các bạn thiền các bạn thấy các bạn đã thực thi một nhiệm vụ sáng suốt. Sự thanh tịnh bên trên đã phân phối các bạn xuống đây mà các bạn vì đời mất sự thanh tịnh. Bây giờ, các bạn trở về sự thanh tịnh đó thì các bạn thấy các bạn có một nhiệm vụ sáng suốt đang diu dắt cái ngũ hành trong cơ thể các bạn là tim, gan, tì, phế, thận, đó là lập hiến căn bản của cơ thể con người. Rồi thì các bạn thấy từ đời qua đạo các bạn phải có sự sáng suốt để bảo vệ và xây dựng tiến hóa trong tình thương đạo đức thì các bạn thấy các bạn còn là một con người trong nhiệm vụ sáng suốt làm cho bạn ổn định rồi, xung quanh

các bạn sẽ được ổn định. Nếu mà các bạn không ổn định, rồi xã hội, quần chúng, nhân dân giao phó cho cái gì cho các bạn, các bạn làm sai rồi làm sao? Các bạn phải có thanh tịnh sáng suốt nhận xét cái nghịch thuận, kích động và phản động của mọi sự việc rồi các bạn thi hành thì lúc đó mọi người đều tốt, nhân loại đều được hưởng. Hưởng ai? Hưởng cái sự thanh tịnh sáng suốt của bạn.

Cho nên, mọi người chúng ta, ai cũng thấy rằng tôi đang thực thi nhiệm vụ sáng suốt siêu nhiên của Trời đất đã và đang ban bố cho chúng tôi thì chúng tôi càng cố gắng đi trong thanh tịnh nhiều hơn để đóng góp nhiều hơn. Càng ngày thì các bạn thấy sự việc ngồi thiền của các bạn là một việc rất cao siêu và giúp đỡ cho mọi nơi mọi giới được ổn định. Chính con người làm việc không ổn định thì cả xã hội phải lộn xộn, gia đình phải lộn xộn. Mà các bạn còn ổn định càng ổn định càng sáng suốt nhiệm vụ đưa cho các bạn, các bạn làm việc sáng suốt hơn nữa thì quý báu biết là bao nhiêu. Cái ý nghĩa nó cao sâu biết bao nhiêu và thực thi cái đạo đức rõ ràng cho mọi người và cả nhân loại trong quả địa cầu đồng được hưởng. Cho nên, chúng ta không nên trốn tránh nhiệm vụ sáng suốt mà chúng ta phải thực thi cho kỳ được sự sáng suốt đó. Không nên hận thù một ai, tất cả đều là chơn lý và trong kích động và phản động dẫn tiến mọi tâm hồn tiến hóa mà thôi. Chúng ta hiểu rõ cái đó rồi chúng ta không bao giờ có sự động nữa, chúng ta thiền ở các nơi, thiền ở trong tâm tư chúng ta, thiền trong một bản nhạc, thiền trong một hơi thở, thiền trong một bước của chúng ta, thiền một câu nói của chúng ta phải đi vô trong thanh tịnh sáng suốt, thiền là đưa các bạn tới thanh tịnh sáng suốt. Khi các bạn bước vô ngồi các bạn thấy còn tối tăm nhưng mà ngồi một hai tiếng rồi, các bạn thấy không? Tâm tư nó quân bình và nó thấy nó sáng suốt thì bây giờ chúng ta được cái sáng suốt đó và vun bồi cái sáng suốt đó và chúng ta cứ giữ cái sáng suốt đó cả ngày, cả đêm thì chúng ta thiền cả ngày cả đêm. Chúng ta đi trong sự sáng suốt triền miên mãi mãi từ hành động của chúng ta phải nhận thức sự sáng suốt cao siêu, không có ai có thể làm ra một con người ở thế gian được, mà chính đó là sự kết tập huyền vi cao cả từ cả càn khôn vũ trụ đóng góp trong cái khóa và mở rõ ràng để dẫn dắt các bạn tiến hóa trong một kiếp

con người và trong cái chu trình chuyển hóa của mọi người.

Cho nên, chúng ta gặp nhiều nghịch cảnh là tại vì chúng ta chưa mở nó được. Khi chúng ta bị giận hờn một việc gì là chúng ta chưa thấy rõ, chưa thấy rõ cái lập hiến ngũ tạng của chúng ta đây. Chúng ta không có chuyển hóa cho nó trong tinh thần xây dựng và cởi mở thì chúng ta tự chà đạp chúng ta đó thôi. Chúng ta giận người khác là chúng ta tự chà đạp lấy mình, chớ nhiều người nuôi cái sân hận rồi rồi cuộc họ bị bệnh gì? Bây giờ bệnh ung thư cũng rất nhiều, bệnh đau gan cũng rất nhiều, bệnh đau phổi cũng rất nhiều là tại vì họ thiếu tình thương căn bản đối với họ cũng như đối với mọi người xung quanh thì họ phải mang cái bệnh. Dù cho họ làm đến đâu đi nữa rồi rồi cuộc cái bệnh đó là cái bản án kêu họ rồi. Họ phải tự ăn năn để sửa, sửa tâm, sửa tánh thì lúc đó cái bệnh họ mới được thuyên giảm. Cho nên, mỗi chúng ta cũng vậy người nào chưa hiểu được pháp lý, người nào chưa đi được trong căn bản sáng suốt tình thương của càn khôn vũ trụ thì người đó cũng phải vấp phải trong cái sân hận tối tăm. Cho nên chỉ có cái tu thiền này nó sẽ giúp cho các bạn ổn định. Cho nên ông Tư cũng thường nói:

“Biển cho lặng mình châu mới phát
Lòng cho riêng mới gọi là thần”

Đó, thì các bạn tu các bạn ngồi đó thì nó trầm lặng tất cả và mượn cái thanh điền để lọc cho mỗi thứ trước nó phải biến lên trong, rồi trong cái động nó đi tới cực động rồi nó tới tịnh, và trong cái tối nó đi tới cực tối rồi nó phải sáng. Đó, cái gì đi tới tới cực là nó phải phản ảnh trở lộn lại trong cái nguyên căn của nó thì chúng ta thực thi trong đường lối động tới tịnh, tối tới sáng là đi về chơn lý rõ ràng. Cho nên, các bạn thấy các bạn có cái nhiệm vụ xây dựng cơ tạng các bạn và phải diu dắt linh căn của bạn ở trong cơ thể này nó hợp nhất cho bạn thành ra một con người duyên dáng và rất đầy đủ ý nghĩa của càn khôn vũ trụ đóng góp và chính bạn là siêu nhiên. Cho nên bạn phải thanh tịnh để bạn.....

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 05/03/1978)

DIỄN HỒN

Khi chúng ta niệm Phật là dụng cái ý, công phu tham thiền nhập định là thanh lọc luồng điện trong ngũ tạng, rồi sau đó kết hợp lại đưa nó lên khỏi đỉnh đầu theo đường thiên xích liên kết với luồng điện cái của chính mình ở Trung Thiên thế giới thì người tu thiền tạm gọi là giải thoát.

Sự quy hội của diễn pháp tùy theo cơ duyên tu học của mỗi người tương ứng với tâm tánh nhẹ nhàng hay câu nệ của hành giả đó khi còn sống ở thế gian, nó có một khả năng cứu độ một cách tự nhiên, chẳng hạn như tự nó có thể hóa giải bớt phần nào phiền não của người đối diện, có thể cảnh báo trước tai nạn sắp đến, và có trình độ cao thì hành giả có thể chuyển hoá các linh hồn muôn thú trong âm thực, khi người tu ăn vào có thể đưa chúng nó đi siêu thăng theo duyên phước, lúc đó ăn chay và ăn mặn như nhau.

Hồn là vị chủ hộ của xác thân, nếu luồng điện bao quanh sáng nhẹ thì phần hồn sáng suốt tương ứng, nếu Điện quang hướng về công danh, tình cảm ở đời, tự khắc sẽ bị lu mờ vì đã thu gom điện ngũ hành : kim mộc thủy hỏa thổ ở thế gian vào người, cũng như mình thấy khi tới tuổi hồi hưu sức khỏe yếu, ta được quỹ phúc lợi bồi thường y tế, rồi mỗi tháng lãnh tiền hưu, thì xem như bốn phần của cõi dương đã làm tròn trách nhiệm với mình, lúc đó phần âm tiếp tục quản lý bốn mạng, mà luồng điện âm thì nặng trịch cho nên người già luôn gặp cảm giác bức xúc, bức bối, đến khi hơi thở mòn dần, điện hồn dần sốc mạnh và bị đẩy bật vào khu âm dương giới, lúc này phần hồn chính thức lìa khỏi xác.

Ở đời, phần hồn thức tỉnh nhờ sự chiếu sáng của điện quang mà phân biệt được điều hay lẽ phải để tu sửa, mình là một người tu theo pháp Thiên Vô Vi, tu tánh luyện mạng còn gọi là luyện đan, nếu một hành giả đã có quá trình tu học từ nhiều kiếp thì sẽ dễ dàng thuận lợi trong tiến trình chuyển hoá thanh lọc luồng điện ngũ hành sang Tiên Thiên.

Có một số vị tu thiền Phật Pháp đặt vai trò tĩnh tâm hồi quang phản chiếu, quán xét nội thức để có một ngày nào liễu ngộ chơn lý mà cứu độ chúng sinh, quên đi cái phát triển điện lực bao quanh chơn tâm, đến khi nghịch cảnh kéo tới thì phần hồn chịu không nổi đành ôm cái triết lý cao siêu mà rên rỉ suốt ngày, rồi sau cùng đành nhờ vào quyền năng của thiêng liêng che chở, cứu khổ cứu nạn.

Trong thế giới tâm linh đâu đó đều đã có lập trình sẵn hết rồi, mình mượn tiền thì phải trả nợ, mượn thần thông thì phải lại linh hồn bằng cách thọ giới quy thuận theo cảnh giới của các vị vĩnh viễn, chớ đâu có cho không vì đó là bản hợp đồng thanh toán sòng phẳng, ứng trước trả sau, mà hiệu ứng bên ngoài cuộc sống của người ta là tâm tánh thay đổi thất thường, sáng nắng chiều mưa, nóng giận bất chợt, đã vậy càng ngày càng mê tham dục.

Pháp Thiên Vô Vi thật là hết sức may mắn, sau khi thọ pháp Tiên gia, Đức Thầy Lương Sĩ Hằng đã khai ngộ cho các đệ tử biết kết hợp chơn lý Bát Nhã của Chư Phật, lấy tánh “không” làm kim chỉ nam để giải thoát cho phần hồn khỏi vòng trầm luân khổ nạn, chỉ cho biết tự bản thân mình phải chịu trách nhiệm cho chuyện luân hồi ở tương lai chớ Tiên Phật không có quyền cứu độ hay gánh vác duyên nghiệp cho chúng sanh.

Khoa nào khoa nấy có khoa, mình đã tiếp nhận Pháp Lý Vô Vi làm hành trang tiến hóa thì sướng khổ một lòng bước đi trên con đường định mệnh, nếu có nghịch cảnh xảy ra thì phải hiểu nó là cái quả mà mình đã gieo nhân từ kiếp trước, bây giờ vui vẻ chấp nhận mà tự giải tỏa, và có khổ mới lập được hạnh, mới bước vào biên giới của Phật Pháp.

*Điện Quang thanh lọc mở luân xa
Xuyên nổi khổ đau đến Phật Đà
Lấy có về không lìa cõi thế
Chân đi nhẹ gót nẻo ta bà.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 3 tháng 3 năm 1973

Bình tâm hướng thượng đăng tiên giới
Hòa cảm thanh thoi thụ hưởng lời
Tiên Phật chơn tình gieo đạo pháp
Thế gian sanh khắc tự mình đời

Khổ vì động loạn ai ơi!
Trở về chơn điển xét đời giả chơn
Lánh xa hát điệu múa đờn
Bày cho thiên hạ quên ơn Phật Trời
Thoát ngôn đủ lý đủ lời
Thương rồi lại ghét, ghét rồi lại thương
Từ tâm tự xét tự lường
Thế gian là tạm noi gương Phật Trời
Từ bi biểu hiện nơi nơi
Dù người lâm nạn tự dời tự tu
Khai thông chơn điển minh mù
Tự lo an dưỡng tự thu vía hồn
Tiến về chơn cảnh ôn tồn
Sửa sai tận tiến chơn hồn phóng thu
Khai thông nẻo học rồi mù
Bồng lai tiên cảnh giao du thỏa tình
Tiến trong huyền diệu càng minh
Sửa sai dễ dãi phân tình dễ hơn
Tình Trời tình đất quy hườn
Không không tự toại tùy cơn chuyển hình
Đau thương, sung sướng do mình
Tiến theo khởi điểm đẹp xinh, hư hèn.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Hai Mươi Tám

LẠI ĐẠO ĐỊA NGỤC ONG ĐỘC (tiếp theo)

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Các bạn đã nghe qua sự gian nan của tình đời, đời lẫn đạo cũng tự gặt mình mà thôi, lường gặt mình mà không hay. Giặt của người khác là tự gặt mình.

Cho nên tại sao chúng ta lại chủ trương tự tu tự tiến? Phải tự mình tu, tự mình hành, tự mình ăn năn nó mới có giá trị, mà chờ người ta nhắc mình, mình mới ăn năn cái đó là bê trễ, nó đã lan rộng rồi, nó đã chiếm trong tư tưởng của chúng ta, thành tập quán rồi không có sao sửa chữa được. Cho nên các bạn thấy rằng ngày hôm nay cái Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là tự tu tự tiến, luôn luôn mở cái thức. Mình không siêng năng thực hành là tự gặt mình mà thôi. Lúc ban đầu chúng ta phát nguyện tu, nhất định tôi tu, tôi tu tới đích, quyết định tôi về nguồn cội, quyết tâm về nguồn cội, nhưng mà đi nửa đường rồi cũng chuyển xuống địa ngục. Tại sao? Vì mình gia tăng sự gặt gẫm mình, gặt gẫm tâm linh của mình trong đạo pháp thành ra làm sao tiến được.

Đã nói tu là tu cho tới đích, cho tới cùng, dù âm u không thấy gì nhưng mà tôi vẫn thực hành một tâm tu để tôi tiến tới cái sự thức tâm, giải tỏa những sự phiền muộn sái quấy hằng ngày của tôi, tôi mới thấy rõ hành động bất chánh của chính tôi. Cho nên các bạn càng tu các bạn thấy các bạn, chính các bạn gặt các bạn nhiều hơn chứ không phải người khác gặt. Có lòng từ bi không sử dụng từ bi, giận hờn đó là gặt mình, ghen ghét là gặt mình, những hành động đó nó nảy nở trong tư tưởng của các bạn nhiều lắm.

Chúng ta phải tự tu mới có cơ hội tự thức để chờ người ta nhắc là không có cơ hội tự thức, trễ rồi. Cho nên ngày hôm nay các bạn có nhiều duyên

lành: tôi là người đi trước, cũng như là người đã ăn năn hối cải bước vào con đường đạo nhất định đi cho trót kiếp người này, cho nó xong, hành cho đến đích giải tỏa những sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm mà để tiến tới sự thanh cao hướng độ chúng sanh. Còn các bạn cũng trên đường đi những bước chân tôi đi là tương lai các bạn đi. Cho nên các bạn hành cái pháp này là nhất định là phải đi tới mục đích, không nên tiếp tục lường gặt các bạn nữa, hành động đã tự lường gặt mình bằng tánh ý không hay.

Cho nên cố gắng tu để xóa bỏ cái tánh hư tật xấu nhiên hậu chúng ta mới thấy giá trị nghìn năm tiến hoá. Tại sao các bạn coi nhiều phim? Con quỷ tu nghìn năm nó mới có phép tắc, phải tu một nghìn năm mới có phép tắc, nhưng mà nó tu gì? Nó tu trong cái khuôn khổ, trong cái chỗ đóng khung mà ngày hôm nay chúng ta tu gì? Tu trong cái thức hòa đồng nó mở hơn, chúng ta tu tất hơn.

Hồi xưa người ta tu không có tu cái pháp này, không có Soi Hồn, không có Pháp Luân, không có Thiền Định, không có biết làm sao mở những sự bế bịch trong nội tâm nội thức, trong khối óc của chúng ta. Ngày hôm nay chúng ta đã có cái pháp để mở, chỉ mình phải thực hành nó mới tiến chứ không phải người khác thực hành cho chúng ta. Không nên mong bề trên chuyển, chúng ta không hưởng thượng thì bề trên có làm cách gì chúng ta cũng không thấy. Nhưng mà chúng ta hướng về Bề Trên, chúng ta hướng về Phật, chúng ta hướng về Thượng Đế thì tới đó trong nháy mắt, được sự sáng suốt gia tăng thêm, lượng từ bi càng ngày càng mở mới thấy chúng ta không còn cái sự sanh tử luân hồi nữa, nhưng mà chỉ có cái nhiệm vụ hành tiến đi tới sáng suốt vô cùng. Cho nên sự đóng góp của bên trên đã

chứng minh cho chúng ta thấy hằng ngày hằng giờ chúng ta được hướng độ bởi Bề Trên, bởi Trời Phật đã cho chúng ta nhiều cơ duyên, may mắn đủ thứ không thiếu một cái gì hết. Chúng ta không chịu hướng thượng, làm sao chúng ta trở về? Ngài đã thực hành sự vô cùng, từ bi của Ngài đối với chúng ta mà chúng ta không hướng thượng vô cùng, học từ bi để tiến hoá tới thì chừng nào chúng ta mới ngộ Ngọc Hoàng Thượng Đế. Miệng ta cứ lải nhải Ngọc Hoàng Thượng Đế, miệng ta cứ lải nhải Nam Mô A Di Đà Phật mà tâm thức không chịu thực hành thì là bê trễ chưa?

Chúng ta đi ngược lại những người ở thế gian, không dùng miệng nói ra, không có âm thanh, dùng ý niệm để khai trung tâm. Ý niệm để khai chơn tâm, ý niệm để tiến về cái đạo trung dung, thực tiễn không còn sự bê trễ nữa. Cho nên ở bên ngoài các bạn thấy các bạn nói bằng miệng Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật, không biết chừng nào nó mới chuyển vào trong ý các bạn. Mà các bạn ngay bây giờ thực tập về ý niệm thì thực hành ở bên trong nó phải mở không. Khi nó mở bên trong thì nó mới hòa với thượng cấp, hòa với sự thanh nhẹ, lúc đó nó mới bảo tồn sự sinh linh và nó đem lại cái hào quang sáng suốt cho các bạn, các bạn đâu có sợ ma quỷ nhập. Từ trong đi ra ngoài, không phải ở ngoài rước nó vô. Nếu những người mà cái miệng cầu xin hoài là ở ngoài rước vô, là ma nó phải nhập chứ! Còn đây mình từ trong mình đi ra, mình bỏ mình đi ra, mình thực hành, quý thần phải kính nể, phải thương độ chúng ta vì chúng ta có chí chứ không phải là vô linh, không phải cái thứ kêu là không có linh tánh. Chúng ta hiểu được đường đến cũng như đường đi. Chúng ta bị rơi rớt tha phương cầu thực, xuống thế gian nhiều năm rồi. Bây giờ chúng ta ở dưới đáy giếng mò lên, chúng ta phải kiên nhẫn hết sức, nhịn nhục hết sức mới tiến hoá lên tới miệng giếng được. Có mới một hai câu nói ở thế gian thì chúng ta đem tâm chấp và chúng ta cũng vẫn ở dưới đáy giếng chớ không bao giờ đi lên được bên trên. Chỉ học có nhịn nhục, nhẫn thôi mà không chịu. Bộc lộ sự sân si là tự chèn ép lấy tâm thân của mình mà thôi. Cho nên các bạn đã nghe những lời quý báu của chư Tiên chư Phật đã hướng dẫn mà kể cả cảnh địa ngục cũng làm chuyện hữu ích hơn những chuyện của chúng ta đã và đang làm bây giờ, chúng ta hồ thẹn không? Nói vậy địa ngục là chỗ độc ác, chỗ trừng trị mà người tà làm chuyện hữu ích mà chúng ta cứ lo làm những chuyện vô ích ỷ lại thì làm sao chúng ta tiến. Chúng ta phải thấy rõ

cái thể xác này là tạm, nhưng mà nó là huyền cơ của Trời Phật đang hướng độ tâm linh, hướng độ phần hồn của chúng ta. Chúng ta không nên khinh khi thể xác này nhưng mà cố gắng bảo tồn và tìm hiểu cái siêu văn minh trong nội thức của chúng ta. Có chớ không phải không. Không nên nhầm lẫn mà hướng ngoại. Càng hướng ngoại thì càng bỏ tâm thân, mà càng bỏ tâm thân thì ma quỷ bắt. Nhớ chỗ này! Mà càng giữ tâm thân thì tự làm chủ thăng hoa đi bất cứ nơi nào và không bị kẹt nữa. Cho nên cái duyên đã đến với các bạn. Các bạn thấy rồi: ở xã hội biết có bao nhiêu người biết đạo biết một phần như các bạn mà thôi cũng đỡ lắm rồi! Khi làm vậy chúng ta cũng có thể ăn năn được, có lối thoát, biết lui về thanh tịnh, biết bỏ những sự tranh chấp vô lý, nó nhẹ nhàng biết là bao nhiêu! Cho nên người đời nhiều người trong sự tranh chấp, rồi bày ra những sự tranh chấp càng ngày càng tràn lan mà rốt cuộc không có lối thoát.

Các bạn may mắn hơn nhiều người nên giữ lấy mà đi. Thượng Đế chiếu cố và thương các bạn, độ các bạn thì phải thử các bạn và dẫn các bạn. Nếu không thử các bạn làm sao đưa các bạn trở về được. Không kích động các bạn, các bạn làm sao rời gót ngọc các bạn từ bỏ thế gian đi lên thiên đàng. Các bạn thấy đời là giả tạm đời là một nơi thử thách mà chính ta đã lường gạt ta quá nhiều. Cho nên ta phải theo cái tiếng gọi thanh tịnh của Bề Trên để chúng ta hướng thẳng về Đại Thanh Tịnh, tự thức mới làm được cái điều chơn chánh, chơn giác để độ ta và độ tha, thấy rõ ràng. Các bạn đang hành, nay một chút mai một chút, cố gắng đi rồi sẽ đi tới, những sự trở ngại đó là phần thưởng cho các bạn, những chuyện nghịch mà tiến tới tâm hồn của các bạn thì các bạn mới có cơ hội thức tâm. Hậu đãi cho các bạn, các bạn không bao giờ tiến được. Các bạn chỉ ỷ lại nơi đây thôi. Có kích động và phản động các bạn mới tìm cái duyên mới mà hướng về cái nguồn cội.

Chúng ta xuống đây làm con người chúng ta biết đủ thứ mà bảo vệ cái mạng trường tồn, bảo vệ không được, tại sao? Lúc đó chúng ta mới tìm, càng tìm càng thấy cái thân xác này là nơi chúng ta đang trừ tri tu học. Tất cả thế gian, cả thế giới, năm châu đều học có chữ nhẫn thôi. Làm mẹ cũng học nhẫn mà làm cha cũng học nhẫn mà chưa xong, còn tranh chấp. Tới giờ phút lâm chung mà còn tranh chấp, còn hơn thua, còn nói chuyện của cải nhưng mà không biết của thiên trả địa. Của Trời Phật chớ của gì của mình đâu mà mình giành. Của của chúng ta là tâm không thanh tịnh, giữ được tâm không thanh

tĩnh, thì lúc nào các bạn cũng nhàn hạ và không bị lệ thuộc nữa, lúc nào cũng tràn đầy dũng chí mà không cảm thấy sự đau đớn, không cảm thấy sự đau khổ nữa. Nếu các bạn hạ từng công tác, càng ngày càng làm chuyện bậy, hướng về trước thì các bạn cảm thấy đau đớn khổ cực mà các bạn hướng về quy không thì các bạn thấy rõ cái dũng chí của các bạn không còn đau khổ nữa. Tôi có gì mà phải lo, rồi đây tôi phải trở về không. Tôi đến đây với hai bàn tay không rồi tôi phải trở về với hai bàn tay không, có gì đâu mà tôi phải vì cái chuyện nhỏ mọn này mà tôi tranh chấp làm cho tôi cả đêm không ngủ, tâm thân bất ổn, rồi loạn thanh khí của tôi. Còn các bạn có phương pháp tu các bạn lo Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định mỗi đêm, nay một chút, mai một chút, nó trì trệ các bạn thấy rõ sự trì trệ đó, rồi mới xây dựng sự quyết tâm để làm cho nó kỳ được.

Người tu phải ở trong khổ. Cái khổ là cái biên giới của Phật pháp, còn cái sướng là biên giới của

địa ngục. Cái sướng của trần gian là biên giới của địa ngục, rồi cái sướng của người tu đạo, của Thần Tiên là nhàn hạ. Lúc nào cũng không lo âu, không buồn tủi, không có sự đau đớn. Vì sao? Vì người đã biết sử dụng cái quyền tối hậu của người nhịn nhục, tha thứ và thương yêu, giàu có hơn vàng bạc.

Con người mà biết tha thứ người, biết tận độ chúng sanh thì hạnh phúc vô cùng. Chớ chúng ta mỗi ngày mỗi chấp để thị phi, chuyện người này, chuyện người kia, chuyện người nọ thì làm cho tôi càng ngày càng hẹp, bản tiện rồi hưởng được cái gì? Chúng ta tu mục đích trở về với sự thanh cao mà muốn có sự thanh cao phải tràn đầy kiên nhẫn mới thành đạt, mà thiếu kiên nhẫn thì không bao giờ thành đạt.

(còn tiếp)

